

1074 ФОЛОВЕРИ!

Я змінила п'ятнадцять убрань. Я не вийду сьогодні до школи. А може вдати, що прихворіла? Але мама в мене, як рентген. Зразу «засвітить» брехню. Що одягнути?

Я туплю, я гальмую: як приплющити ці груди? Півночі, ну коли батьки вже поснули, я дивилася в інтернеті форми грудей. Кажуть, що всі вони красиві по-своєму. А от по-моєму, це геть не так. Я дивилася півранку на свої в дзеркалі, нагнула голову, що аж у шиї боліло. Мої ні круглі, ні асиметричні, ні кулясті, ні вузькі, ні широко розставлені, ні краплевидні. Уявіть лишень, вони схожі на оті, що називають «північ-захід». Хто таке вигдав? Це коли груди розходяться. Одна туди, а друга туди. Як же їх сховати? Я перечитала купу порад. Але нічого розумного не знайшла. У мене є оверсайз світшот, широкий такий. «Він тебе збільшує», — завжди каже мама. «Дякую, ма...» — Начебто я сама не знаю. Ще повторі, що мені, як татові, треба добре обдумувати одяг, щоб правильно підкреслити фігуру. Умгу.

У школу встигла з дзвінком. Але як увійти? Як побачити тих придурків?

Вони мене зустріли ворожими поглядами. Хоч як я не старалася відвести очей. Вдовик штурхнув Баді. Рох показав вказівним пальцем на себе, на мене — і тоді бумцнув кулаком у долоню. Приб'є мене, так?

Крім цих трьох на мене дивилося півкласу. Капець. Я сідаю за стіл. Несподівано Баді починає сміятися. І я бачу скотчем приліплений клопоть паперу. А на ньому намальовані груди й підпис: ГРУДАСТА.

— Ви — клоновані вівці!!! — зіжмакую та кидаю в них. Зусібіч гримаси: одні заливаються сміхом, інші просто в шоці від моєї поведінки.

— Упс, — Рох ловить зіжмаканий аркуш. З усієї сили кидає в мене.

— Ти що!!! Ти жартуєш? Іди ти! — кричу.

— Як страшно, — єхидно мружиться Рох.

До класу входить учитель. Руки складаю на грудях, прикриваючись. Зосереджуюся на тому, що каже вчитель, але його не чую. Відчуваю, як Попик намагається вліпити мені щось на спину. Я ці прикольчики знаю. Зараз у мене на спині буде ідіотський напис про мої груди. І весь урок наші будуть корчити з себе невинних овечок і ржати в рукави.

— Мені треба вийти, — стенаю плечем, різко підіймаючи руку.

— Аню, але урок щойно розпочався.

— Ну, мені зараз треба. Можна? Мені горить, — підстрибую з-за столу.

— Гаразд, але повертайся, бо ми за дві хвилини писатимемо есе.

Розчахую двері — тепер я ненавиджу двері взагалі — і на всіх парах біжу до мами. Я не буду жалітися. Я скажу... що я їй скажу? Що в школі, типу, зелений день. Це коли ми гарно прибрали й нас усіх за це відпустили додому. Таке рідко, але буває. Хай рентгенить. Може,

їй ніколи буде перевіряти. А якщо зрозуміє... Ні, вдаю, що все ок. Я зумію.

На мить у мене таке піднесення: я знову щойно сама себе вивільнила! Зі школи! Від тих прибецаних! Від усього, що я останнім часом так не люблю!

— Мам, привіт. А нас, цейго, відпустили. День землі чи щось таке.

— Як це? — мама прискіпливо вдивляється в мене. — Це хіба сьогодні?

— Ну, не. Ну, зараз, типу, ми до нього готуємося. Ми там сміття довкола школи позбирали. І наша класна сказала: хто зібрав — може йти. От я й вирішила забігти.

— Аню, у мене якраз дуже багато роботи, — мама готує до перевірки дитсадкову кухню перед візитом санстанції. — То що, ти додому підеш чи як?

— Ум, — розгублююся, — трошки посиджу.

— Добре, тоді я на кухню, а ти тут будь. Попрацюй над рівняннями. Чи що там?!

— Я знаю, не хвилюйся, — кидаю рюкзачка.

Якусь секунду я віддихуюся: пронесло? Коли лишаюся сама в маминому кабінеті, то завжди перевіряю різні шухлядки. У верхній у неї ноут, флешки. У середній — різні джгути й бинти. Нижня — особисті штучки. Якось я там знайшла коробку тампонів. Про місячні, прокладки, тампони ми вже з мамою розмовляли. Але я ніколи не розглядала їх так близько. Я навіть відкрила один і опустила на ниточці в пляшку з водою. Він став набухати. Це, виявляється, у мене всередині отаке

буде?! Мало мені грудей... Хоча мама казала, що скоро в усіх дівчат у класі виростуть груди й почнуться місячні. Це природно. У-у...

Після перевірки шухляд беруся відкривати дверцята медшафки. Зеленка, йод, розчин аміаку, перекис водню, анальгін, цитрамон, якісь мазі, вазилін, пластирі, тонометри, градусники, палички для вух, клізмочки, серветки, ножиці, вата... Від цього запаху когось нудить. А мені він дуже ок. На іншій полиці — книжки: дієтхарчування, анатомія, догляд за хворими, перша допомога... Як завжди, дістаю анатомію. Це мій супербук, мій суперрід. Це крута книжка. Я зазвичай читаю хаотично. Загадую сторінку — відкриваю.

— Сторінка, ум, 69, — шурх. — Тонзиліт у дитини, — читаю, — це запалення мигдалин, — відкриваю рота, заглядаю в дзеркало. Мигдалини і справді, як мигдаль. Червонуваті й великуваті. Коли ковтаєш, цікаво рухаються. Деяким людям, які хворіють на ангіни, мигдалини видаляють. Гм... як це захоплює! Шкода, що в Слімика мигдалин уже немає. Я б їх ближче роздивилася.

Ну й він же не дурний, нащо йому мигдалини, коли він і так крутий. Шукаю далі щось про травми. Там зазвичай пишуть про кістки. Мені треба пост для Сліма зробити.

— Трав...ми — це сторі-інка...

Телефон тілікає. Перевіряю інстаграм. Один новий фоловер. 1074! Вов, Слімусю, вітаю! Дивлюся на фотку Сліма. Крутяк! Який же пост йому сьогодні написати? Хей, френдс? П'ять сек.